

TSJECHISCHE REPUBLIEK

VONNIS

IN NAAM VAN DE REPUBLIEK

De rechtbank voor het district Praag 5, voorgezeten door Mgr. Lenka Fučíková, heeft in de hierna vermelde zaak

eiser: **Eelze** [REDACTED] woonachtig op het adres [REDACTED] Drachten,

tegen

verweerster: [REDACTED], woonachtig op het adres [REDACTED] Praag 5, vertegenwoordigd door JUDr. Tomáš Těmín, advocaat, kantoorhoudend op het Karlovo nám. 28, Praag 2,

tot intrekking van het onderhoudsgeld voor de gescheiden echtgenote

als volgt besloten:

- I. **De eis**, waarin de eiser verlangde dat de onderhoudsverplichting jegens de verweerster, laatstelijk vastgesteld bij vonnis van Rechtbank Groningen van 04-09-2007 met zaaknr. 90424/FA RK 06-2040 wordt stopgezet, **wordt afgewezen**.
- II. De eiser **is verplicht** om de verweerster de kosten van de procedure, groot CZK 70.276,80 te betalen door storting op de rekening van dier wettelijke vertegenwoordiger binnen drie dagen, nadat dit vonnis van kracht geworden is.

Motivatie:

1. De eiser verlangde middels een eis, ingediend bij de rechtbank op 26-03-2021 dat de onderhoudsverplichting jegens de verweerster, laatstelijk vastgesteld bij vonnis van Rechtbank Groningen van 04-09-2007 met zaaknr. 90424/FA RK 06-2040 door te beweren dat in de tussentijd de verhoudingen gewijzigd zijn en dat de verweerster in staat is om zelf in haar onderhoud te voorzien, omdat ze een arbeidsbetrekking gevonden heeft en dat tezelfder tijd het inkomen van de eiser verminderd zijn.
2. De verweerster was het niet eens met de eis en verlangde dat deze afgewezen werd. Ze wierp tegen dat de voorwaarden voor intrekking van het onderhoudsgeld voor haar persoon niet werd voldaan, aangezien de omstandigheden van de deelnemers na de laatste regeling niet zijn veranderd, en omdat de eiser niet alleen haar, maar ook de kinderen geen onderhoudsgeld geeft, en dat dit geld daarom per executie moet worden ingevorderd.

Iva Sedlářová bevestigt dat dit exemplaar met het origineel overeenstemt.

3. In het vonnis van 30-11-2015 met zaaknr. verwierp de rechtbank deze eis in zijn geheel. De motivatie voor deze beslissing is dat het Tsjechisch recht het doorslaggevende recht is en met verwijzing naar de betreffende voorschriften – wet nr. 89/2021 Stbl., burgerlijk wetboek, resp. wet nr. 99/1964 Stbl. werd geconcludeerd dat de regeling voor het onderhoudsgeld, zoals vastgesteld door de rechtbank, vervallen was per 11-01-2009 en dat de eiser per 12-01-2009 niet door de rechtbank verplicht was om onderhoudsgeld aan de verweester te betalen. Met betrekking tot het vonnis van de Rechtbank Groningen in de stad Groningen van 04-09-2007, zaaknr. 90424/FA RK 06-2040 hield de rechtbank rekening met de wettelijke regeling in het Nederlandse recht (bij de rechtbank bekend volgens de werking ervan onder bep. § 121, Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering) en concludeerde dat met de formulering “met geldigheid *vanaf de dag over één jaar nadat het van kracht geworden was*” om bij te dragen in het onderhoud van de verweester de periode wordt bedoeld van één jaar nadat het van kracht geworden was en geenszins de onbepaalde periode vanaf de dag van één jaar nadat het van kracht geworden was, omdat uit de Nederlandse wetgeving eënduidig voortvloeit dat de rechtbank het einde van de verplichting om onderhoudsgeld te betalen vastgesteld, en geenszins het begin ervan.
4. Met betrekking tot het hoger beroep van de eiser wees de rechtbank in diens uitspraak van 12-10-2016 met zaaknr. 18 Co 212/2016-398 het geciteerde vonnis af, en verwees de zaak terug naar de rechtbank van de eerste graad voor een vervolprocedure. De rechtbank deelde niet de conclusie van de rechtbank van de eerste graad, dat uit het overlegde vonnis van de Rechtbank in Groningen een beperking van de onderhoudsverplichting voor één jaar geldt en dat de eiser vanaf 12-01-2009 niet de verplichting heeft om de verweester onderhoudsgeld voor de gescheiden echtgenote te betalen. De rechtbank wees erop dat de vertaling van dat vonnis dat in het dossier dusdanig vaag is, dat noch middels een talige uitleg deze conclusie gerechtvaardigd is. De rechtbank van de eerste graad werd verweten dat die verwees naar de eigen kennis van de Nederlandse taal, hoewel het buitenlandse recht, resp. de bewoording ervan, aangetoond moet worden, en de rechtbank die ter staving van zijn conclusies het Nederlandse recht gebruikt, moet concrete bepalingen vermelden, evenals het wettelijke voorschrift dat in Nederland het onderhoudsgeld voor de gescheiden vrouw regelt, wat de rechtbank van de eerste graad niet gedaan heeft. Op grond van de vermelde redenen werd het vonnis onverifieerbaar bevonden en werd de rechtbank van de eerste graad opgedragen om een nieuwe vertaling van het Nederlandse vonnis te verrichten, met name van het gedeelte met betrekking tot de onderhoudsverplichting, en om ter staving van zijn conclusies van het Ministerie van Justitie de betreffende wet op te vragen, resp. het gedeelte dat betrekking heeft tot het onderhoudsgeld van de gescheiden echtgenote, opdat met betrekking tot het Nederlandse vonnis geen twijfel over de tekst van de uitspraak over het onderhoudsgeld voor de gescheiden vrouw bestaat. Als de rechtbank van de eerste graad vervolgens tot de conclusie komt dat het onderhoudsgeld niet tijdelijk beperkt is, dan kunnen de vermogensomstandigheden en de financiële omstandigheden van de beide deelnemers worden beoordeeld.
5. De deelnemers bleven in deze fase op hun stuk staan.
6. De eiser verscheen niet op de zitting, hoewel hij tijdig en naar behoren was gedagvaard. In zijn schrijven van 07-02-2022 informeerde hij van tevoren de afwezigheid van zichzelf en zijn vertegenwoordiger met de woorden dat de zitting geen zin had, omdat tot op heden niet was besloten over de prejudiciële vraag of *“het verblijf van een buitenlander, wiens tijdelijke en met allerlei redenen omklede uitzending naar de Tsjechische Republiek beschouwd kan worden als zijn woonplaats in de zin van het Protocol van Den Haag met het oog op het recht dat van toepassing is op zijn onderhoudsverplichtingen van 23- 11- 2007, art. 5 ...* Overeenkomstig hiermee eiste hij dat deze vraag opnieuw aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna tevens slechts “HJEU”) gesteld wordt, dat de vraag vóór indiening ter goedkeuring aan hem overlegd zou worden en dat het geval totdat deze vraag beantwoord zou zijn, opgeschort zou worden. Volgens de inhoud (§ 41, lid 1 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering) beschouwde de rechtbank de eis van de eiser als een verzoek tot verontschuldiging van zijn afwezigheid, gekoppeld aan de eis tot verdaging van de zitting, en onderzocht de gegrondheid hiervan. Zoals al onder verwijzing naar het vonnis van de Constitutionele Rechtbank van 11- 09- 2018, zaaknr. II. Uit 3432 blijkt, vermeldde de

Iva Sedlářová bevestigt dat dit exemplaar met het origineel overeenstemt.

rechtbank van beroep in zijn beslissing 18 Co 332/2019-615 van 19-11-2019 bij de werkwijze volgens art. 267 van de overeenkomst over het fungeren van de EU met betrekking tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de EU, dat de rechtbank hiertoe overgaat op voorwaarde dat in de gerechtelijke procedure de vraag rijst over de uitleg van het unierecht en dat de uitleg van een dergelijke gedeelte van dat recht fundamenteel is voor de behandeling van het gegeven geval. De rechtbank heeft niet de plicht om de deelnemer de mogelijkheid te geven tot formulering van een prejudiciële vraag. Ook als de deelnemers de vraag zelf zou formuleren en aan de rechtbank zou overleggen, is het uitsluitend aan de bevoegde rechtbank of de vraag gesteld zal worden, d.w.z. of aan alle voorwaarden voor het stellen van de prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de EU voldaan is, en tegen de beslissing van de rechtbank kan niet in beroep gegaan worden), dus met name geheel uit zakelijk oogpunt (d.w.z. de rechtbank beschouwt de uitleg van het unierecht als niet-cenduidig en voor meerderlei uitleg vatbaar. Bovendien wordt, zoals de rechtbank de partijen al toelichtte, volgens art. 15 van de Verordening de vaststelling van het toepasselijk recht met betrekking tot de kwestie van de onderhoudsverplichting in de lidstaten die gebonden zijn door het Protocol van Den Haag van 23-11-2007 (dus ook de Tsjechische Republiek) bepaald volgens het vermelde protocol. Volgens artikel 3, lid 1, juncto artikel 5 van het Protocol van Den Haag wordt **het toepasselijk recht volgens de woonplaats van de bevoegde (in het onderhavige geval van de verweerster)** en in zaken van de gewezen echtgenoten vastgesteld op basis van hun laatste gezamenlijke woonplaats, die naar zeggen van de beide partijen vanaf 2001 tot 2006 in de Tsjechische Republiek was (zie de bewering van de eiser – blad 31 van het dossier) en geenszins het verblijf van de eiser (*de buitenlander, wiens tijdelijke en op velerlei wijze gemotiveerde uitzending naar de Tsjechische Republiek opgevat kan worden als de gewone verblijfplaats in het kader van het Protocol van Den Haag gezien het recht, dat toepasbaar is op zijn onderhoudsverplichting van 23- 11-).* In het licht van het vermelde besluit de rechtbank dat de redenen voor verdaging van de zitting (naar de eis van de eiser voor “opschorting” van het geval) niet gegeven zijn, en daarom handelde de rechtbank volgens

§ 101 lid 3 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering (*Als een naar behoren gedagvaarde partij niet op de zitting verschijnt en niet tijdig om een zwaarwegende reden om verdaging verzocht heeft, kan de rechtbank de zaak behandelen en beslissen in afwezigheid van een dergelijke partij; de rechtbank gaat daarbij uit van de inhoud van het dossier en uit de gevoerde bewijzen*), in afwezigheid van de eiser.

7. Gezien de eis van de eiser om “video tijdens de zitting te gebruiken” heeft de rechtbank al zijn mening te kennen te geven in de beslissingen met zaaknr. 17C 59/2019-617 en 17C 59/2019-737, waar bondigheidshalve naar verwezen wordt, en de rechtbank vult aan dat een videoconferentie in de zin van bep. § 122, lid 2 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering niet een eenvoudig videogesprek betreft tussen de rechtbank en de deelnemer, zoals de eiser abusievelijk vermoedt, maar dat het gaat om een nauwkeurig omschreven werkwijze volgens § 102a lid 2 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering (beschreven in de geciteerde besluiten), die de rechtbank gezien de juridische mening ten gunste van de zaak en het principe van de economie van de procedure niet effectief vindt.
8. De rechtbank, gebonden door de juridische mening en de aanwijzingen van de rechtbank van beroep verzocht om een nieuwe vertaling van de geciteerde beslissing van de Nederlandse rechtbank en concludeerde met toepassing van bep. § 132 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering vervolgens de feitelijke stand van zaken:
9. De deelnemers waren echtgenoten, hun huwelijk is ontbonden bij vonnis van de Rechtbank Groningen van 04-09-2007 met zaaknr. 90424/FA RK 06-2040. Tevens werd in dit vonnis de verplichting van de eiser vastgesteld tot het bijdragen
  - **in het onderhoud** van de verweerster van 175 EUR per maand inclusief fiscale voordelen, en dat te beginnen na één jaar na de dag van inschrijving van de ontbinding van het huwelijk in de gemeentelijke registers van de burgerlijke stand,
  - **in het onderhoud van de beide kinderen** die uit het huwelijk zijn geboren vanaf de dag van inschrijving van de beslissing tot ontbinding van het huwelijk in de gemeentelijke

Iva Sedlářová bevestigt dat dit exemplaar met het origineel overeenstemt.

registers van de burgerlijke stand van 260 EUR per maand inclusief fiscale voordelen, en vanaf één jaar na de dag van inschrijving van de beslissing tot inschrijving van de beslissing tot ontbinding van het huwelijk in de registers van de burgerlijke stand met een bedrag van 260 EUR per maand. De rechtbank ging uit van de mogelijkheden van de eiser per 28-08-2007.

Het vermelde is tussen de partijen onbetwist + zie het vonnis van de Rechtbank Groningen in de stad Groningen van 04-09-2007, zaaknr. 90424/FA RK 06-2040). Het vonnis werd op 11-01-2008 ingeschreven in de gemeentelijke registers van de burgerlijke stand.

10. Ten behoeve van het aantal relevante feiten hield de rechtbank zich voornamelijk bezig met de vraag welke wetgeving van welke staat op de te beoordelen zaak toegepast moest worden, waarbij uitgegaan werd van de verordening van de raad (EG nr. 4/2009 van 18-12-2009 (in het vervolg "Verordening").
11. Volgens hoofdstuk II van lid 3 lett. a) en b) van de Verordening is de rechtbank van de plaats, waarin de verweerder de gewone verblijfplaats heeft of de rechtbank van de plaats, waarin de gerechtigde zijn gewone verblijfplaats heeft, bevoegd.
12. Volgens art. 15 van de Verordening wordt de vaststelling van het toepasselijk recht met betrekking tot de kwestie van de onderhoudsverplichting in de lidstaten die gebonden zijn door het Protocol van Den Haag van 23-11-2007 (dus ook de Tsjechische Republiek) bepaald volgens het vermelde protocol. Volgens het Protocol van Den Haag (artikel 3, lid 1 juncto artikel 5) wordt **het toepasselijk recht volgens de woonplaats van de bevoegd toegepast (in het te beoordelen geval van de verweerder) en in zaken van gewezen echtgenoten volgens hun laatste gezamenlijke woonplaats**, die naar zeggen van de beide deelnemers vanaf 2001 tot 2006 in de Tsjechische Republiek was.
13. Uit de geciteerde bepalingen vloeit **de conclusie voort dat de rechtbank alhier plaatselijk bevoegd is**, omdat de verweerder (en tevens de bevoegde) op de dag van indiening van de eis haar gewone verblijfplaats in het district van de rechtbank alhier had, en **dat het toepasselijk recht het Tsjechische recht is**, aangezien de laatste gezamenlijke woonplaats naar de eensluidende verklaring van de beide deelnemers vanaf 2001 tot 2006 in Tsjechië was, (*zie de bewering van de eiser op blad 31 van het dossier, ingediend op 22-06-2012, verklaring van de verweerder op 25-05-2013*), in concreto de Tsjechische **Wet op het Gezin nr. 94/1963 Stbl.** in de versie op het tijdstip van indiening van de eis op 26-06-2012 (in het vervolg: "WohG").
14. Volgens bep. § 93 van de WohG lid 1 kan de rechtbank de gescheiden echtgenoot die zich niet overwegend schuldig gemaakt heeft aan nalatigheid in het voldoen aan de echtelijke plichten en wie door de scheiding ernstige schade toegebracht is, jegens zijn gewezen echtgenoot onderhoudsgeld toekennen in dezelfde omvang als de onderhoudsverplichting tussen de echtgenoten volgens § 91, lid 2.
15. Volgens § 93 lid 2 van de WohG **kan het onderhoudsgeld volgens lid 1 hoogstens voor een periode van drie jaar vanaf de scheiding worden toegekend.**
16. Uit het vermelde vloeit de conclusie van de rechtbank voort dat de onderhoudsverplichting van de eiser jegens de verweerder verviel op 11-01-2011, dus door verstrijken van drie jaar na inschrijving van het vonnis, op grond waarvan het huwelijk van de partijen ontbonden werd, in de bevolkingsregisters van de gemeente (*zie het hierboven geciteerde vonnis van de rechtbank in de stad Groningen Rechtbank Groningen van 04-09-2007 zaaknr. 90424/FA RK 06-2040, dat op 11-01-2008 ingeschreven werd in de registers van de burgerlijke stand van de gemeente*).
17. Uit het beschrevene vloeit de volgende conclusie van de rechtbank voort dat de feiten, waarvan sprake is na 11-01-2011, niet relevant kunnen zijn voor beoordeling van de aanspraak op opheffing van de onderhoudsverplichting van de eiser jegens de verweerder. Gezien het feit dat de eis werd ingediend op 23-06-2012 en de rechtbank de onderhoudsverplichting op zijn vroegst op die datum zou kunnen opheffen (zie § 99, lid 2 van de WohG – *Als het niet het onderhoudsgeld voor minderjarige kinderen betreft, kan slechts op grond van een voorstel sprake zijn van een wijziging of van opheffing.*), waarvoor geen reden bestaat, omdat op de vermelde datum al geen sprake meer was van de onderhoudsverplichting van de eiser jegens de

Iva Sedlářová bevestigt dat dit exemplaar met het origineel overeenstemt.

verweerster, waarbij zoals al vermeld is, per de datum die voorafgaat aan de indiening van de eis geen wijziging toegekend kan worden.

18. Aansluitend op lid 16 van het vonnis concludeert de rechtbank tevens, dat ook al waren alle beweringen van de eiser met betrekking tot de wijziging van de omstandigheden van de deelnemers aangetoond, dan was het toch niet mogelijk om gehoor te geven aan de ingediende eis van de eiser, en daarom gelastte de rechtbank met betrekking hiertoe geen bewijsvoering (zie beslissing 16 Co 95/98). Hieraan voegt de rechtbank toe dat als de omstandigheden van de eiser al vóór de datum 11-01-2011 gewijzigd zouden zijn, hem niets in de weg zou staan om eerder om verlaging of schrapping van de onderhoudsverplichting te eisen, en het feit dat hij zulks pas in 2012 heeft gedaan, is te zijner nadeel.
19. Voor de volledigheid vermeldt de rechtbank vervolgens dat deze conclusies dezelfde geweest zouden zijn als de eis beoordeeld zou worden volgens de geldende wetgeving, d.w.z. wet nr. 89/2012 Stbl., burgerlijk wetboek (verder tevens "bw"), en volgens bep. § 762, lid 1, tweede zin daarvan kan het recht van de gescheiden echtgenoot op onderhoudsgeld in dit geval uitsluitend als gegrond beschouwd worden voor slechts een passende periode, maar hoogstens gedurende drie jaar na de scheiding, en de rechtbank merkt op dat volgens § 99, lid 1 van de WohG ook a contrario (*Als de omstandigheden veranderen, dan kan de rechtbank ook zonder voorstel akkoorden en rechtbankbeslissingen over het onderhoudsgeld voor de minderjarige kinderen wijzigen. Als er sprake is van schrapping of verlaging van dit onderhoudsgeld over een voorbije periode, dan hoeft dit gebruikte onderhoudsgeld niet te worden terugbetaald.*) en § 923 lid 2 bw a contrario (*Als er sprake is van een schrapping of verlaging van het onderhoudsgeld over een voorbije periode voor een minderjarig kind dat geen volledige handelingsbekwaamheid heeft verkregen, dan hoeft het onderhoudsgeld niet te worden terugbetaald.*), **het onderhoudsgeld voor een meerderjarige verstrekt wordt, nadat de onderhoudsverplichting door onrechtmatige verrijking opgeheven is.**
20. Verder beschouwt de rechtbank het als noodzakelijk om te vermelden dat ook van de tekst van het Nederlandse recht kennis is genomen.
21. Volgens artikel 157 van het Nederlandse burgerlijke wetboek met de tekst die van kracht is op het tijdstip van uitgave van het te beoordelen vonnis en op het tijdstip van inschrijving ervan in de registers van de burgerlijke stand (op welke dag de scheiding van kracht werd volgens art. 163, lid 1 van het Nederlandse burgerlijk wetboek) geldt: *De scheiding ontstaat door inschrijving van de beslissing in de registers van de burgerlijke stand.*

Iva Sedlářová bevestigt dat dit exemplaar met het origineel overeenstemt.

1. De rechtbank kan onderhoudsgeld toekennen aan de echtgenoot die niet over voldoende inkomen beschikt, in het kader van het scheidingsvonnis of van een later vonnis van de andere echtgenoot, en dat op diens verzoek en op kosten van de andere echtgenoot.
2. Bij vaststelling van de hoogte van der toelage kan de rechtbank de noodzaak tot vaststelling van het onderhoudsgeld in overweging nemen bij overlijden van de persoon aan wie deze toelage werd uitbetaald.
3. De rechtbank kan de hoogte van de toelage vaststellen op verzoek van één van de echtgenoten onder vermelding van de voorwaarden en de termijn. Deze vaststelling kan niet tot gevolg hebben dat de uitbetaling van de toelage later eindigt dan twaalf jaar na de datum van inschrijving van het besluit in de registers van de burgerlijke stand.
4. Als de rechtbank geen termijn vaststelt, dan eindigt de onderhoudsverplichting volgens de wet nadat twaalf jaar is verstreken, met ingang van de dag van inschrijving van het besluit in de registers van de burgerlijke stand.
5. Als beëindiging van de toelage als gevolg van verstrijken van de termijn die vermeld is in de vierde alinea zo fundamenteel is dat ongewijzigd vasthouden van deze termijn volgens de criteria van redelijkheid en rechtvaardigheid jegens de persoon die op deze toelage recht heeft, niet gevraagd kan worden, dan kan de rechtbank op verzoek van deze persoon een nieuwe, aanvullende, termijn vaststellen. Daartoe dient een verzoek te worden ingediend vóórdat er drie maanden na verstrijken van de termijn verstreken is. De rechtbank besluit daarna of verlenging van deze termijn na verstrijken ervan mogelijk zal zijn.
6. Als de duur van het huwelijk niet langer is dan vijf jaar en als uit dit huwelijk geen kinderen geboren zijn, dan eindigt de onderhoudsverplichting door de wet na verstrijking van de termijn die gelijk is aan de duur van het huwelijk en met ingang van de dag van inschrijving van de beslissing in de registers van de burgerlijke stand. Als de rechtbank een termijn vaststelt, dan kan deze vaststelling niet tot gevolg hebben dat de verstrekking van de toelage op een latere datum eindigt dan in het geval dat in de vorige zin genoemd wordt. Het vijfde lid wordt op een dergelijke wijze gebruikt met dien verstand dat in de eerste zin in plaats van "de termijn die in de vierde alinea genoemd wordt" komt: de termijn in de betekenis van de eerste zin.

Hier constateert de rechtbank dat de tekst van het vonnis over de vaststelling van de onderhoudsverplichting eenduidig is, dat de rechtbank het Nederlandse recht heeft toegepast.

22. Een andere conclusie van de rechtbank in aansluiting op lid 21 van het vonnis is dus, dat, ook als de rechtbank de aanspraak van de eiser volgens het Nederlandse recht zou beschouwen, niets anders geconcludeerd zou kunnen worden dan dat de onderhoudsverplichting van de eiser jegens de verweerster ook volgens dit recht vervallen zou zijn. Op deze plaats vindt de rechtbank het passend om te vermelden dat de formulering van het te beoordelen vonnis evenmin na herhaaldelijke vertaling door een andere vertaler niet eenduidig is. Bij vergelijking van de vaststelling van de onderhoudsverplichting jegens de kinderen (*waarbij deze is vastgesteld met ingang van de dag van inschrijving van het vonnis in de registers van de burgerlijke stand*) en de onderhoudsverplichting jegens de verweerster, vindt de rechtbank het in het licht van de beschreven bepalingen § 157 art. 3 en 4 van het Nederlandse burgerlijke wetboek onlogisch en onwaarschijnlijk dat de onderhoudsverplichting van de eiser jegens de verweerster in de periode van één jaar na de inschrijving van het vonnis in de registers van de bevolkingsadministratie in het geheel niet vastgesteld is en concludeert na bestudering van de herhaalde uitleg van art. 157, lid 3 (*De rechtbank kan een toelage toekennen op verzoek van één van de echtgenoten onder vermelding van de voorwaarden en de termijn.*) en lid 4 (*Als de rechtbank geen termijn vaststelt, eindigt de onderhoudsverplichting volgens de wet na verloop van de termijn van twaalf jaar, met ingang van de dag van inschrijving van de beslissing in de registers van de burgerlijke stand.*) en opnieuw dat de Nederlandse rechtbank in het kader van het besluit tot ontbinding van het huwelijk van de deelnemers het einde van de termijn vaststelt die voorzien is in het geciteerde artikel 3. De onderhoudsverplichting van de eiser jegens de verweerster is dus ontstaan op de dag van inschrijving in de registers van de burgerlijke stand, d.w.z. op 11-01-2008 en verviel na verstrijken van één jaar na inschrijving van het vonnis in de registers van de burgerlijke stand, d.w.z. op 01-11-2009. Ook als de rechtbank de formulering van het vonnis zodanig zou uitleggen, dat de onderhoudsverplichting van de eiser jegens de

Iva Sedlářová bevestigt dat dit exemplaar met het origineel overeenstemt.

verweerster pas ontstaan was op 01-11-2009, dus een jaar na inschrijving in de registers van de burgerlijke stand, en dat de duur ervan niet was vastgesteld, dan had de rechtbank slechts kunnen constateren dat de onderhoudsverplichting uiterlijk na verstrijken van 12 jaar na inschrijving van het vonnis in de registers van de burgerlijke stand (11-01-2008), d.w.z. op 11-01-2020 vervallen was.

23. Om de beschreven redenen heeft de rechtbank daarom de eis in gehele omvang verworpen (dictum I.).
24. Ten slotte geeft de rechtbank een verklaring af m.b.t. het bezwaar van vooringenomenheid van de rechter Mgr. Lenka Fučíková, ingediend door de eiser op 07-02-2022. Hier constateert de rechtbank dat het om het tweede bezwaar van vooringenomenheid tegen de rechter gaat, waarbij over het eerste bezwaar beslist werd in een uitspraak van de Rechtbank voor de stad Praag van 07-04-2021 met zaaknr. 1 Nc 2105/2021- 701 en wel zo dat rechter Mgr. Lenka Fučíková niet van behandeling van de zaak uitgesloten werd. De rechtbank in Praag vermeldde in een met redenen omklede verklaring dat er in de te behandelen zaak aan de kant van de genoemde rechter geen sprake is van dergelijke omstandigheden die redenen zouden kunnen zijn voor twijfels aan haar onvooringenomenheid. Uit geen enkel concreet feit in de inhoud van het dossier blijkt dat de genoemde rechter op enigerlei wijze belang zou hebben bij het resultaat van het geschil of dat ze in een dergelijke verhouding tot de deelnemers of hun vertegenwoordigers staat, die haar uitsluiting zouden rechtvaardigen. Om deze reden de eiser niet tegenwerpen dat er sprake is van een onjuiste wijze van stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie, aangezien uit het oogpunt van de voorwaarden van bep. § 14 lid 1 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering deze argumentatie niet toereikend is voor de uitsluiting van de rechter van de behandeling en besluitneming in de zaak. De eiser voerde in zijn tweede bezwaar redenen aan voor het manipulatieve karakter van rechter Mgr. Lenka Fučíková en haar aangetoonde gebrek aan kennis van het Europese recht. Volgens bep. § 15b lid 1 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering legt de rechtbank de zaak samen met verklaringen van de betrokken rechters (assessors) voor aan de bovengeschiede rechtbank. In de procedure kunnen voorlopig slechts handelingen worden verricht die geen uitstel dulden. Volgens bep. § 15 lid 2 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering geldt de bepaling in lid 1 niet als het bezwaar gedaan is vóór of in de loop van de behandelingen, waarbij in de zaak besloten is, en als de rechtbank van mening is dat het bezwaar ongegrond is. Gezien het feit dat het bezwaar gedaan is vóór de zitting, waarbij in de zaak besloten werd, is aan één van de voorwaarden van bep. § 15b lid 2 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering voldaan. Bovendien is de rechtbank van mening dat ook aan de tweede voorwaarde voldaan is, aangezien “de bewering met betrekking tot het manipulatieve karakter” van de rechter met niets concreets is onderbouwd en dus gebreken vertoont die verholpen dienen te worden volgens bep. van § 43 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering. Over de redenen voor vooringenomenheid, gelegen in de onjuiste wijze van ponering van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie en daarmee het gebrek aan kennis van het Europese recht is al besloten. Daarom heeft de rechtbank ook ondanks het gemaakte bezwaar tegen de vooringenomenheid volgens bep. § 15b lid 1 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering in de zaak op 21-02-2022 in de zaak zelf een uitspraak gedaan.
25. Over de kosten van de procedure is besloten volgens bep. § 142 lid 1 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering: aangezien de verweerster uit processueel oogpunt in de zaak geheel succesvol was, heeft ze dus jegens de eiser recht op volledige vergoeding van de kosten van de procedure. De kosten representeren de kosten van wettelijke vertegenwoordiging: - de beloning voor zes handelingen op rechtshulpgebied, elke van CZK 9.380,- volgens bep. § 7 besl. nr. 177/1996 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering (overname van de vertegenwoordiging, opstelling van een verklaring, deelname aan de zitting op 30-11-2015, voorstel tot herstel van de motivatie van het vonnis, aanvulling van de eis tot herstel van motivatie van het vonnis, deelname aan de mondelinge zitting op 21-02-2021) + 6x vergoeding van de contante uitgaven van elk CZK 300,00 volgens bep. § 13, lid 4, besluit nr. 177/196 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering + btw 21% (§ lid 1, lett. a) van wet nr. 235/2004 Stbl. op de belasting over de toegevoegde waarde) over het bedrag van CZK 58.080,- in de zin van § 137, lid 3 van het wetboek van burgerlijke rechtsvordering in de geldende versie ter hoogte van CZK 12.196,80.

Iva Sedlářová bevestigt dat dit exemplaar met het origineel overeenstemt.

De totale kosten, groot CZK 70.276,80 werden ter betaling opgelegd met een algemeen bindende termijn (§ 160, lid 1 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering), waarbij de rechtbank voor de vaststelling van een andere termijn dan een algemene geen redenen vond, en met een wettelijk vastgelegde plaats van betaling (§ 149 lid 149 lid 3 van het Tsjechische wetboek van burgerlijke rechtsvordering).

Toelichting

Tegen dit vonnis k a n in beroep gegaan worden binnen 15 dagen na ontvangst van het schriftelijke exemplaar daarvan bij de Rechtbank van de stad Praag (Městský soud v Praze) middels de rechtbank alhier.

Als de verplichte niet vrijwillig de hem opgelegde beslissing ten uitvoer brengt, dan kan de gerechtigde tenuitvoerlegging van de beslissing eisen.

Praag, 21 februari 2022, Mgr.
Lenka F u č í k o v á, mppria,
voorzittende rechter

Iva Sedlářová bevestigt dat dit exemplaar met het Ivana
origineel overeenstemt. Sedlářová

Digitaal ondertekend door Ivana
Sedlářová DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ-
00024422, o=OBVODNÍ SOUD PRO
PRAHU 5,
ou=790, cn=Ivana Sedlářová,
sn=Sedlářová, givenName=Ivana,
serialNumber=P630859
Datum: 2022.03.17 15:09:44 +01'00'

[Stempel Rechtbank voor het district
Praag 5, handtekening]

Iva Sedlářová bevestigt dat dit exemplaar met het origineel overeenstemt.

VERKLARING VAN DE VERTALER

Ik, drs. Jesse Ultzen, identificatienummer: **6393 3497**, beëdigd tolk en vertaler voor de Tsjechische en Nederlandse taal, ingeschreven in het register van tolken en vertalers gehouden door het Ministerie van Justitie van de Tsjechische Republiek, bevestig hierbij, dat ik het bijgevoegde document persoonlijk heb vertaald en dat deze vertaling overeenkomt met de tekst van het onderhavige document. Bij het opstellen van de vertaling werd geen consultant ingeroepen.

De opdracht werd gegeven door de Rechtbank voor het district Praag 85 onder referentienummer **17 C 59/2013-808**. Deze opdracht staat ingeschreven in het register van opdrachten onder volgnummer **1760/2022**.

Praag, 28 maart 2022

